

?je to dobrý! Tolik stručná charakteristika letošního dvoudenního bluegrassového festivalu Jamboree 2007, který se konal tradičně v posledním květnovém víkendu ve Strakonících. Po loňských peripetiích s počasím, které zavelelo organizátorům schovat festival pod střechu kulturního domu, mohli pořadatelé z MěKS vrátit bluegrass opět do známých kulís, na scénu Letního kina a na v posledních letech ověřené Závodiště. Za letního počasí si diváci mohli užít produkci více než třiceti tuzemských kapel, nechyběli hosté ze zámoří. Kromě tradičního bluegrassu byla nachystána přehlídka skupin a osobností moderního bluegrassu, country a dalších projevů současné akustické hudby.

Již v pátečním odpoledni před prvními diváky na Závodišti proběhly koncerty dvou countrymanů, Tomáše Linky s Přímou linkou a Petra Kocmana s Bandem. Petra jsme zahlédli ještě v hledišti na začátku hlavního programu. První koncertní večer započal přesně v 19, 30 hodin, ozvučení měl na starosti pohotový Pája Jindrák, novinkou byla projekce programu na plátně, vlastně bílé zdi kina. Uvádění se ujali tradiční moderátoři Míša Leicht a Rošťa Čapek a úvodní kapelou večera se stal pražský **Flashback**. Kvarteto zpívající česky vloni ještě účinkovalo na odpolední scéně, naladilo k poslechu již dobře zaplněné hlediště. Moderátoři využívali nazvučovacích přestávek k představování mediálních partnerů, sponzorů festivalu, ale vše jen po nezbytně dlouhou dobu, takže časový harmonogram koncertu byl tentokrát až do závěru programu bez skluzu dodržen. Letos platilo pravidlo, čím rychleji se účinkující nazvučili, tím více písniček zahráli. Akustický **Reliéf**, zpívající na jeden mikrofon, byl nachystán rychle. Vokálně výborná čtveřice zaujala i zahraničního hosta Andyho Owense, který si ji vyslechl z první řady.

Eliška Ptáčková a Band

- tmavovlasá dívka s kytarou se objevila před dvěma lety a zaujala vyzrálým zpěvem. V bandu na sebe nejvíce upozornila přesná předoucí i sólová kytara Emila Formánka z Druhé trávy, ještě se o něm zmíním. Zajímavostí letošního vystoupení byla dueta s Ondrou Rumlem (Modrotisk), se kterým se Eliška potkala na Ježkově konzervatoři. Zejména v acapellovém gospelu se Eliščin temnější a Ondrův jasný a chvílemi basující tenor dobře potkaly.

Radim Zenkl Quartet

se smrskl na trio (Alena Gálová, hráčka na bodhrán, se pro nemoc omluvila). Moravský Američan Zenkl, světový hráč na mandolínu, se po loňské návštěvě do Strakonice vrátil, trio doplnil jako vloni Prokop Seidl (Bran) na baskytaru a nově kytarista Jakub Racek (Monogram). Opět zněly španělské rytmy, swingové, ale především irské melodie, na low whistle si zahostoval Luboš Malina. Zenkl střídal mandolínu s flétnou, které věnoval skladbu Kývalaka, variaci na tuzemské lidové motivy.

Asi největším lákadlem dramaturgie prvního večera pro mne bylo živé kapelní provedení loňského sólového CD Míši Leichta **Je to dobrý, nebe je modrý**. Cédéčko vyvolalo na jedné straně velmi příznivý ohlas, na druhé straně našlo své kritiky. Patřím do první skupiny a nejen mým přáním bylo, aby se studiové provedení podařilo přenést na scénu. Nastoupila

Lehká Kavalerie

. Jirka Mašek, v jehož zvukové a hudební režii se CD natáčelo, se postavil za Pájův mixpult a poprvé s živou kapelou se ozval

Lump!

Tedy skladba, která knopflerovsky CD otevírá. Leicht přiznal trému, kterou neměl už snad 30 let, když stál s kytarou vedle studovaných hráčů, vesměs těch, kteří se ve studiu Good Day natáčení zúčastnili. Zkoušeli prý jak vzteklí, ale pro všechny znamenalo první společné hraní křest ohněm. Muzikanti na sebe pěkně slyšeli, za všechny musím vyzdvihnout

Andy Owens (uprostřed) s Druhou Trávou

foto: Renata Králová ©

Petra Havrdu za výtečnou elektrickou kytaru, foukací harmoniku a Jardu Čížka za přesná bicí. V graduujícím sledu představila Lehká (nebo také Leicht) Kavalerie tuším deset skladeb, včetně titulní, slyšeli jsme *Nástrahy*, *Pražce*, *Prachy?*, Ilon Leichtová se v refrénech přidala ve *Svědomy*
a v *Na*

lejvej

. Podle odezvy z hlediště soudím, že bluegrassové publikum dokázalo schopnost vnímat Leichta i jinak, než jako lídra Copu, že je otevřeno žánrovému rozpětí od rocku, přes swing, country po blues a umí se zaposlouchat do Leichtových příběhů. Jak jsem se dověděla, na letošní sezónu jsou nachystaná pouze čtyři (nyní vlastně zbývají jen dvě) festivalová vystoupení. Doporučuji, titulek reportáže vám nenápadně naznačil mou velkou spokojenost nejen s barvou strakonické oblohy.

K bluegrassu nás vrátil **Modrotisk**, kapela, která se v posledních letech stává součástí vyvrcholení programu. Výteční hráčsky i pěvecky v sólech i ve sborech, vycházejí z tradičního bluegrassu, ale zpracovávají i skladby mimo žánr, Ondra Ruml zazpíval i nejlepší bluegrass *Oh, Darling*

od Beatles. Navíc dokážou i v průvodním slově vtipně pobavit.

Druhá tráva s Robertem Křesťanem

pravidelně vozí do Strakonice hosty ze zámoří. Letos to byl mandolinista

Andy Owens

, se kterým kapela absolvovala v květnu asi 14-ti denní turné po zemích Evropy a nyní koncertuje v Česku. Druhá tráva vždy hostu věnuje větší část svého vystoupení, s Robertem Křesťanem odehrála jen krátký bloček známých skladeb a jednu novinku z chystaného Dylanovského alba, poetický překlad

Not Dark Yet

Napsal uživatel Džexna
Úterý, 12 Červen 2007 10:00

s názvem Ještě není tma. Andy Owens za devět let, kdy jsem jej viděla naposledy, zeštíhlél, lehce prošedivěl, ale americký úsměv si uchoval. DT je s Andym naprosto sžítá, jeho mandolína poklidně zurčela, hlas zněl sametově, a kapela doslova předla. Za všechny výborné instrumentalisty opět musím vyzdvihnout Emila Formánka, v podstatě muže v pozadí, jehož kytara neúnavně podbarvovala melodickou linku Owensových písniček. Druhá tráva s Andym a Robertem ukončila páteční večer předavkem

Wayfaring Stranger

a důstojně završila první den bluegrassových žnů. I když pro fanoušky bluegrassu byla noc ještě mladá?

Sobotní dopoledněodpolední program Bluegrass Session No. 7 na Závodišti uváděl tradičně Zdeněk Schwager. Na pódiu, do něhož pralo slunce ze všech stran, se ve dvacetiminutových bločcích vystřídalo celkem 11 bluegrassových skupin z různých konců republiky. Každá z kapel zahrála většinou pět šest kousků, společným znakem zvoleného repertoáru byla bluegrassová klasika, zpravidla svižnějšího charakteru, v kombinaci s vlastní tvorbou, většinou v pomalejším tempu. Výrazný sólový zpěv a sezpívané vokály byly samozřejmostí. Zvuk byl výborný a moderování Zdeňka Schwagera přímo ukázkové. Kapely představoval, jmenovitě i jednotlivé členy, přidal i osobní zkušenost z poslechu, informoval o nových cédéčkách, o dalších souvisejících akcích a stihl samozřejmě i po svém způsobu vtipkovat (nejvěrnější čtyřnohý přítel člověka je?no schválně, hádejte.) Má loňská kritika jeho nedostatků v moderování se ho dotkla a jak se ukázalo, stále se na mě zlobí, ale to mě netrápí. Důležitější je pro mne spokojenost festivalových diváků. Organizačně šlo všechno jak po drátkách a časový harmonogram byl dodržen stoprocentně.

Jihočeský kvintet **Giant Moutains Boys** se Zdeňkem Schwagerem za kontrabasem program dobře odpíchl, mají příjemné vokály a zdařilé vlastní písničky. Další kvintet,

Wyrton

z Ronova nad Doubravou, se pochlubil skladbami z právě vydaného alba

Jinak to nejde

Kvintet

z Písku cédéčko připravuje, výtečná byla vlastní instrumentálka. Newgrassový

Wejlet

z Prahy má v obsazení navíc bicí a zařadili rock and roll. Trio

Petr Brandejs Band

se zpívající Vilmou Orlitovou za kontrabasem a kytaristou Ondrou Kozákem předvedl v minimálním obsazení optimum muziky. Posledně jmenovaný sám s kytarou vytvořil

Pěnu na vodě

. Na scéně zůstal ještě v sestavě

Křeni

z Ostravy, jejich vlastní skladby i v angličtině byly vrcholem sešnu, hoši by patřili do hlavního programu. Od loňska v sebranosti pokročila rodinná sestava

Luňáckové

z Týna nad Vltavou, otec Jarda, dcera a dva synové by ještě potřebovali najít jistější vokály.

Album

z Chomutova, kvartet letos slavící 20 let, pobavil humornými texty. Bývalý Pergamen z Českých Budějovic se po personální změně přejmenoval na

BG Company

, svůj dobrý standart nezměnil.

Blue Eyes

z Ústí nad Labem, je kvarteto s kladem vlastní tvorby a se zpěvačkou, která v superryhlém tempu zazpívala naprosto srozumitelně písničku

Nestíhám

. Pražský Burizon přesídlil na sever Čech, kvarteto sezpívaných a vyhraných mužů v černém s napadnutým repertoárem spíše volnějších věcí, by mohlo být dalším adeptem hlavního programu. A ještě poznámka. Soukromě jsem si pojmenovala podium na Závodišti jako scénu bezhlavých muzikantů. Ne pro zbrklost, jen prostě těm urostlejší nebyla z hlediště přes stříšku podia vidět hlava. J

Do zahájení druhého hlavního programu zbylo dost času na občerstvení, prohlídku hradu, shlédnutí veteránských vozidel, motocyklů a automobilů, včetně dvou nablýskaných felicií kabrioletů, nebo sledovat pořadová cvičení vojáků C.a K. armády.

Přehlídka vesměs tradičních účastníků strakonického Jamboree, vlastně první ligy či extra třídy, zkrátka špičky bluegrassu, pokračovala i v Letním kině. I když úvod byl spíše věnovaný fúzi country a bluegrassu v krátkém vystoupení skupiny **Country**

Stránici s Mírou Ošancem

foto: Renata Králová ©

Cocktail. Po několika letech se na scénu vrátila folkově grassová skupina **Madalen** ze Zábřehu na Moravě s čistým dívčím čtyřhlasem.

Blueground

, příležitostná šestičlenná sestava bratří Mikulášů se Zbyňkem Burešem na steel kytaru, přivezla současnou americkou country. Dobře zahrané, ale poněkud hlasité muzice snad jen chyběl výrazný hlas typu Alana Jacksona, jehož dva hity jsme slyšeli. Následovala instrumentální i pěvecká jistota

Monogramu

, pohodářský Petr Kůs, který "naučil bluegrass zpívat česky" a jeho

Fámy

Nová sekce

ve středně rychlých písničkách, stejně dlouho mluvící jako hrající, trio

Druhá Míza s Vojtou Zíchou

s instrumentální bravurností ve folkově laděných písničkách a před přestávkou ještě spontánní i precizní

Vabank Unit

Proud bluegrassu zpestřil další výlet jinam v podobě folkových **Stráníků s Mírou Ošancem**. Písničky, které uvedlo v život vokální trio Peter, Paul and Mary, včetně gospelu vhodného do "gosploidy", Stráníci interpretují tradicionalisticky jako PPM, ale navíc hezky česky! A líbili se. V kontrastu k jejich poklidnému vokálu dramaturgie zařadila razantní bluegrass plzeňských

BlueGate

, po nichž přehlídka vrcholila instrumentální excelentností

Poutníků

. I bez dvanáctistrunného kytaristy, zraněného Zdeňka Kaliny, nepřišli diváci o Telegraph Road, nechyběly ani skladby z posledních dvou alb. Rychle připravený dravý

Cop

jen na chvíli přerušil výpadek zvuku, a o závěrečný nářez se postaral

Semtex

Tedy opět sečteno a podtrženo. Příznivci bluegrassu si zase přišli na své, organizátoři snad byli s návštěvou spokojeni, hlediště letního kina pro 1 700 diváků se na oba hlavní programy zaplnilo ze dvou třetin, i ve slunečním žáru si "sejšn" na Závodisti poslechly odhadem dvě stovky příznivců. Nachystáno bylo tábořiště, dostatečné občerstvovací zázemí, stánky s koženými výrobky, hudebními nosiči či hudebními nástroji sponzorů festivalu. Tady si dovolím připomínku. Víím, že se festival bez sponzorských peněz neobejde a poděkování patří všem, kteří takové akce podporují, jen by se pro příště mohlo zvážít, jakou formou k divákům dostat i jejich hmotné dárky. O čepice, ponožky, bonbóny atd. v sobotu Leicht s Čapkem sice vymýšleli soutěže s triviálními otázkami ve snaze dary rozdat, měkčí z nich obratně "vrhali" do hlediště (jeden ze sponzorů, Česká žula, vzorky svých produktů nevěnoval J), ale po takové "dřině" stihli jen zvolat jméno nachystané kapely. Nezbyl čas na povídání, rozhovory s muzikanty, s hosty, s organizátory. Což například dárky vložit do krabice za vchodem a kdo dřív přijde, ten se odmění sám, nebo se prezentovat, podobně jako Čapek či agentura pořádající pražský červencový koncert Rickyho Skaggse, reklamními spoty v kině. Ale jinak o Jamboree platí slova z úvodu: Bylo to dobré!